

Torna a ser febrer, el mes que la Potsdamer Platz de Berlín acull el festival de cine més popular del món. Per qui no conegui aquesta plaça, direm que, als anys vint del segle passat, era el nus de trànsit més atapeït d'Europa. Una reproducció del que va ser el primer semafor del món (l'original, no és difícil d'imaginar, va ser destruït per les bombes de la Segona Guerra Mundial) en dona testimoni. Avui, el trànsit de vehicles continua sent dens, però la gent que s'hi passeja són majoritàriament turistes, atrets per uns gratacels de postal arrabassats de *Metrópolis* de Fritz Lang. Els treballadors dels quatre *big brothers* que hi tenen allà la seva seu alemanya són l'altra casta d'humans que s'hi sol passejar. La plaça no té àngel, és una plaça sense suquet, sense gust de res, plena de cafès globalitzats i horribles complexos multicinematogràfics. Aquests tenen l'avantatge d'ésser útils per a la Berlinale, però no tenen normalment molt de públic, perquè, als alemanys, no els agrada massa el cinema. Això és estrictament cert, encara que qualsevol visitant d'aquesta Berlinale, que se celebra entre els dies 9 i 19, se'n durà una impressió contrària en veure-hi l'esplet de reporters moderns, d'ulleres de pasta quadrada, que corre amunt i avall amb la vistosa acreditació penjada del coll. Efectivament, aquests dies, la Postdamer Platz, així com les sales de cine més importants de Berlín, pren un aire metropolità.

El festival no és elitista com el de Cannes, on només periodistes i professionals tenen accés a les projeccions. El de Berlín és un festival per a tothom. Fa ara

cinquanta-sis anys es va crear a l'oest de la ciutat dividida per encalenticar un més de febrer que sol ser de neu. El programa és extensíssim. Són devers dues-centes pel·lícules dividides en quatre seccions, retrospectives i homenatges. Com sempre, el festival ha avançat alguns, poquets, dels vint-i-sis títols de la secció oficial. Ha destacat, com ja ha fet en els darrers anys, un parell de produccions alemanyes. Una es diu *Elementarteilchen*, és una adaptació de la novel·la de Michel Houellebecq *Les particules elementals* i el seu director és Oskar Roehler. El novel·lista francès també té èxit aquí, com a tota Europa, encara que bona part de la crítica el miri un poc de reüll. El semanari *Der Spiegel* titulava *Un Harry Potter per a adults* la ressenya del darrer llibre de Houellebecq, *La possibilitat d'una illa*. L'estrena mundial d'aquest film a Berlín, però, permetrà al públic i a la crítica internacionals descobrir l'autor d'una de les millors pel·lícules alemanyes dels darrers deu anys, *Die Unberührbare* (1999), en què Roehler contava en blanc i negre la història de la seva pròpia mare, Gisela Elsner, escriptora d'èxit als anys setanta que es va suïcidar el 1992 botant per una finestra. L'altre títol alemany a competició és *Requiem*, en què el director Christian Schmid, descobriment del festival del 2003 amb *Lichter*, conta una rondalla de possessions diabòliques a l'Alemanya dels anys setanta.

No és gratuït que comencem parlant dels títols alemanys, ja que les darreres edicions de la Berlinale han servit de llençament de produccions autòctones que després han gaudit d'un considerable èxit internacio-

nal. És el cas de *Good Bye, Lenin!* (2003) i *Contra la pared*, violenta història aquesta de desarrelament i personatges extrems dirigida pel turcoalemany Fatih Akin que se'n va dur l'Ós d'Or el 2004. I, ja l'any passat, *Sophie Schöll*, que va guanyar l'Ós de Plata a la millor actriu, Julia Jentsch, i al millor director, Marc Rothmund, principals artífexs tots dos d'aquesta emocionant representació d'escoleta dels darrers dies de la vida de la famosa estudiant de Munic, decapitada el 1943 per repartir pamflets antinazis a la universitat.

A hores d'escriure aquesta crònica no sabem el programa complet, però la Berlinale ja ha presentat com a esdeveniment importantíssim l'estrena d'alguna pel·lícula. George Clooney produeix i protagonitza amb Matt Damon i Christopher Plummer *Syriana*, un thriller sobre el negoci dels americans amb el petroli que ha dirigit Stephen Gaghan. I a *Snow Face* trobarem, de la mà del director Marc Evans, un Alan Rickman traumatitzat per un accident de cotxe i una Sigourney Weaver autista en els principals papers. De

la part oriental del festival coneixem, de moment, una cosa d'arts marcials titulada *The Promise*, de Chen Kai-gé, que diuen que és la pel·lícula més cara de la cinematografia xinesa (35 milions de dòlars).

Presenta també el festival com a gran esdeveniment l'estrena del nou film de l'americà Terrence Malick, que sempre crea expectació, perquè ha fet bones pel·lícules, però també, no ho negarem, perquè només en fa una mitja d'una per dècada, com el nostre Víctor Erice. La darrera pel·lícula que havia fet Malick és *La delgada línea roja*, impressionant reconstrucció de la batalla de Guadalcanal a la Segona Guerra Mundial, que ja és de 1998. La nova es titula *The New World*, i hom no sap què pensar en comprovar que l'argument triat pel legendari director de *Malas tierras* és una cosa tan profana com..., la història de Pocahontas! No fem, però, judicis anticipats. En el proper número de *Temps Moderns* podreu llegir una crònica completa del festival, i prometem contar si Malick ja s'ha fet vellet o si encara és capaç de treure una gran cosa d'un argument tan vuitcentista. ■